

opusdei.org

Mailys, med kärlekens frihet!

Mailys, berättar för oss om sin
kallelse

2013-02-05

Mailys, du är 26 år. Du har upplevt en kallelse från Gud för att gå med i Opus Dei. Kan du berätta om den för oss?

Jag upplevde som ung en kallelse att helt ge mig åt Gud mitt i världen. Jag var 18 år när jag bestämde mig för att säga ja till Gud. Min kallelse är för mig den vackraste gåvan Gud har

gett mig, och ingen dag går då jag inte tackar honom för det. Jag har växt upp i en kristen familj, som verkligen var troende. När jag var tonåring drömde jag om att bli missionär, för jag ville inte behålla denna guldgruva av Guds kärlek för mig själv. Samtidigt ville jag naturligtvis gifta mig, få barn och ha en riktig familj, alltså.

Jag lärde känna Opus Dei under min skoltid. Den anda som jag upptäckte fängslade mig: att vittna om Gud i överallt i världen, att upptäcka Gud bakom allting, särskilt i arbetet, och göra allt med honom, göra gott i min omgivning, utan att behöva bära en etikett med "Hängiven åt Gud", att på samma gång vara mycket mänsklig och djupt förankrad i Gud, modern och trogen Kyrkan, och så vidare ... därför är Verkets anda mycket rik!

Gradvis hittade jag sätten att nå det jag i grund och botten hade önskat:

helighet. Att vara helig var inte längre en "from önskan", utan en dröm som kunde förverkligas! Efterhand lärde jag mig, tack vare den utbildning jag fick, som var anpassad till min ålder och mina levnadsförhållanden, att ha en personlig relation till Kristus: att tala med honom, att anförtro honom mina planer, mina glädjeämnen, mina sorger och framför allt att lyssna på honom. Allt eftersom denna relation utvecklades, väcktes följande fråga inom mig: "Vad vill du med mig, Herre?" Jag såg tydligt, att det endast var han som kunde ge mig ett svar, och det var inte för att jag tyckte om andan i Verket som jag automatiskt fick kallelsen. Det var en sak mellan Gud och mig!

En vacker dag visade Gud mig vad han förväntade sig av mig: att ge mitt liv som gåva åt Gud och människor genom att gå obemärkt förbi, utan att byta ställning eller sysselsättning.

Det var just kallelsen till Opus Dei!
Och jag kände att Gud fyllde hela
mitt hjärta: livsäventyret började...
Som Jean-Jacques Goldman skulle
säga: ” ingenting förändras
egentligen, men allt är annorlunda”!

**Hur har du gjort ditt val? Tycker
du att din familj, dina vänner eller
din sociala omgivning hade kunnat
påverka dig?**

Som jag redan sagt kommer jag från
en kristen familj. Jag tror att Gud har
använt sig av denna ”mylla” för att
så ett frö av kärlek i mitt hjärta. Men
vi är flera syskon, och jag är ensam
om att tillhöra Verket! Vi har
uppfostrats i en generös anda av
frihet och förtroende och jag tror för
övrigt att denna anda gynnar
kallelsen. Till exempel bad vi
tillsammans, men var och en deltog i
den om han ville.

Jag har också lärt känna människor i
Opus Dei, som är mycket

fascinerande med sin glädje, sin rofylldhet inför varje prövning, men jag har aldrig känt minsta påtryckning från dem för att vara med i Verket. Tvärtom, medlemmar i Verket har ofta frågat mig inför etapper i medlemskapet, om jag kände mig fullständigt fri.

Förresten var mitt svar till Gud inte resultatet av ett trollslag utan snarare frukten av en strid för att söka sanningen och modigt följa den ... och Kristus vann! Om någon i grund och botten verkligen påverkat mig, är det Han ... När jag verkligen kommit till slutet på min väg, skulle jag inte avlägga räkenskap inför någon annan än Kristus, inte för någon person i Verket!

Består andan i Opus Dei i att utstaka en väg för dig att följa?

På tal om vägen sade den helige Josemaría att Verket var som en stor landsväg och att man kunde färdas i

bil, till fots, med sparkcykel eller med rullskridskor, men det viktiga var att nå målet. Denna bild tilltalar mig, ty man ser tydligt den stora friheten som råder i Opus Dei för att framför allt följa allt som den Helige Ande säger oss. Opus Dei erbjuder mig hjälp att bli helig, sedan är det upp till mig att ösa ur dessa skatter, och ingen kan göra det i mitt ställe!

Den helige Josemaría älskade friheten, och andan han lämnade över till oss är präglad av den. Han sade till exempel också: *”helt enkelt för att jag vill det*, vilket är det övernaturligaste skäl som finns.”

Jag tycker att denna ställning främjar rikedomerna på initiativ, kreativitet och även ansvar. När jag till exempel organiserar en verksamhet eller ett läger för de yngsta, använder jag all min kraft och mina idéer och mitt ansvar!

Den andliga utbildning jag får hjälper mig där också. Jag uppskattar särskilt den lilla påstötningen som de regelbundna samtalen jag kan få med någon person i Verket ger för att visa mig på vilket sätt jag kan försöka möta Kristus i min vardag och göra honom känd. Och det som kunde förefalla komplicerat blir ofta tydligare och enklare, besluten blir mer bestämda. Sedan är det fritt fram för mig att hålla dem! Däremot får jag aldrig några råd om mina beslut angående mitt yrke, om mina sociala och andra åtaganden.

När jag gick i skolan, hade min lärare i trosundervisning sagt till oss mitt i röran som härskade i kursen en mening som jag tror sammanfattar väl det jag upplever i Opus Dei: ”det finns ingen kärlek utan frihet!”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/mailys-med-karlekens-frihet/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/mailys-med-karlekens-frihet/)
(2025-08-14)